

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **Bc. M. T.**, zast. JUDr. Danielem Novotným, Ph.D., advokátem, se sídlem Valdštejnovo náměstí 76, Jičín, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Ulrichovo nám. 810, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, č. j. ŘŘ-306/2020, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2022, č. j. 31 Ad 6/2020-389,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Daniela Novotného, Ph.D., advokáta, se sídlem Valdštejnovo náměstí 76, Jičín.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 23. 10. 2019, č. VS – 1065/2019, jímž zamítl žádost žalobce o proplacení přestávek ve službě, které byly žalobci naplánovány v období od 1. 5. 2016 do 30. 4. 2019.

[2] Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí žalovaného namítal, že jeho služba vedoucího směny na integrovaném operačním středisku Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje (dále též „IOS“) byla službou, jejíž výkon nemůže být přerušen,

a nebylo tak možné čerpat přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále též „zákon o služebním poměru“). Pokud žalobce čerpal přestávku, jednalo se o přiměřenou dobu k zajištění základních lidských potřeb (hygiena, občerstvení) ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru a nikoli o přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru.

[3] Podle žalobce je důležité zhodnotit, jaká byla skutečná praxe na IOS a zda příslušníkům bylo fakticky umožněno čerpat naplánované přestávky. Samotná skutečnost, že byly přestávky rozepsány, totiž neznamená, že k jejich čerpání skutečně docházelo. Služební příjem žalobce byl počítán podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru a 24 hodinová služba byla ponížena o naplánované přestávky v délce 4 x 30 minut. Žalobci tak byla vyplácena odměna pouze za 22 hodin, přestože fakticky tyto přestávky nebyly využívány. Žalobce tak byl krácen na odměně. Nebyl schopen 30 minutové přestávky čerpat, jelikož jeho pozice vedoucího směny neumožňovala zastoupení z jiného pracoviště operačního sálu IOS, a jednalo se tedy o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen. Vzhledem k tomu, že žalovaný nevyhověl návrhu žalobce na výslech svědků, kteří by se mohli vyjádřit k tomu, jak fakticky probíhalo čerpání naplánovaných přestávek, přiložil žalobce čestná prohlášení příslušníků IOS o tom, jaké panovaly podmínky na pracovišti. Chybný je závěr žalovaného, že by vedoucí směny mohl o přestávce své pracoviště opustit, pokud by ho uzamkl.

[4] Krajský soud nadepsaným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil. Při posouzení věci vycházel z rozsudku NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42. Ztotožnil se s názorem žalobce, že samotná skutečnost, že přestávky byly rozepsány, ještě neznamená, že k jejich čerpání skutečně docházelo.

[5] Průběh důkazního řízení k této otázce neodpovídal požadavkům § 180 zákona o služebním poměru, což mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Žalobce navrhl provedení důkazu dokumentací systému PATROS a PATRMV, která měla prokázat, kdo v těchto systémech pracoval. Pro posouzení, jaký je výkon služby v praxi, poukazoval žalobce na operační systém VÁCLAV a jako důkaz nutnosti nepřetržité obsluhy informačních a komunikačních systémů nakládajících s utajovanými informacemi poukázal na systém DUDEK (dle žalovaného systém BETA). Navrhl rovněž provedení důkazu svědeckými výpověďmi dalších pracovníků IOS. Správní orgány návrhům na provedení důkazů nevyhověly s tím, že je vzhledem k již proběhlému důkaznímu řízení považovaly za nadbytečné. Účelem důkazního řízení by mělo být vyjasnění, jakým způsobem služba probíhala, tedy zda byla organizačně zabezpečena tak, aby zajišťovala samotnou faktickou možnost čerpání přestávky. Takové ozřejmění krajský soud v projednávané věci postrádal. Žalovaný totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytl jasné a konkrétně popsané fungování systému zastupování v době čerpání přestávky. Pokud žalovaný chtěl obhájit názor, že v projednávané věci se nejednalo o službu, jejíž výkon nemohl být přerušen, pak bylo jeho povinností prokázat, že bylo střídání policistů na pracovišti IOS řádně organizačním opatřením zajištěno. Tento výsledný názor lze najisto postavit teprve po řádném provedení důkazů shora uvedených, které byly správními orgány v proběhlém správním řízení jako nadbytečné odmítnuty. Správní orgány tak musí prokázat, že v situaci, kdy neodkladné úkony zasáhly do čerpání nařízené přestávky, bylo pro žalobce zajištěno plnohodnotné vystřídání konkrétním

pokračování

policistou. Pouze v takovém případě by mohlo být žalobci proplacení přestávek ve službě odepřeno.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Krajskému soud vytkl, že opomenul důkazy provedené stěžovatelem v průběhu správního řízení a jejich vyhodnocení, tak jak vyplývají z napadených rozhodnutí žalovaného a z předloženého spisového materiálu. Krajský soud na jedné straně vyčítá žalovanému, že neprovedl důkazy navržené žalobcem, na straně druhé však nevysvětlil, z jakých důvodů považuje již provedené důkazy v řízení za nedostatečné. Z toho důvodu je napadený rozsudek nesrozumitelný, a tedy nepřezkoumatelný. Krajský soud zcela opomenul vyhodnotit již provedené svědecké výpovědi, tak jak to provedl stěžovatel, a nevyjádřil se tak, v čem mohou být výsledky dalších svědků účelné a více vysvětlující skutkový stav.

[7] Krajský soud nereagoval na vyjádření žalovaného zaslané soudu dne 25. 3. 2022. Stěžovatel upozornil, že v průběhu řízení bylo prokázáno, že přestávky byly policistům IOS naplánovány v rozdílné časy podle dílčího pracoviště, na kterém policista vykonával služby, policisté IOS neměli v době čerpání přestávek zakázáno opustit pracoviště IOS ani budovu krajského ředitelství, použité technologie na pracovišti IOS umožňují, aby se policisté vzájemně zastupovali, vedoucí směn opouštěli pracoviště IOS i budovu krajského ředitelství, přičemž také žalobce opustil budovu krajského ředitelství, a to v 56 případech za rozhodné období, policisté 7. tarifní třídy měli ve služební náplni zahrnutou povinnost zastupování vedoucího směny v době jeho nepřítomnosti, pokud vedoucí směn opouštěli pracoviště IOS, pověřili zajištěním činností vedoucího směny po dobu jejich nepřítomnosti některého z „řadových“ policistů.

[8] K výtce krajského soudu, že žalovaný neprovedl výslech dalších svědků navržených žalobcem, žalovaný uvedl, že v průběhu řízení ve věcech služebního poměru bylo vyslechnuto 8 svědků, z toho šest policistů, kteří v předmětném období sloužili jako vedoucí směn, dva z nich poslední dva roky sloužili jako řadoví policisté IOS. 5 z těchto 6 policistů shodně potvrdilo, že jako vedoucí směny pracoviště IOS příliš často neopouštěli, avšak pokud odešli, pak krátkodobě pověřili činnostmi vedoucího směny některého z řadových policistů IOS. Jediný svědek B. tvrdil, že jeho nikdy nikdo nezastupoval, ani on nikdy nikoho nezastupoval. Svědci B. a V., kteří sloužili jako vedoucí operačního odboru, shodně potvrdili, že vedoucí směny měli za povinnost pro dobu své nepřítomnosti na operačním sále pověřit některého z přítomných policistů řízením pracoviště IOS. Výslech všech policistů IOS by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie, obzvláště za situace, kdy již provedené výslechy svědků objasnily praxi, která byla v rozhodném období na pracovišti IOS uplatňována. S důvody neprovedení navrhovaných důkazů se stěžovatel v odůvodnění rozhodnutí řádně vypořádal.

[9] Z rozsudku krajského soudu není zřejmé, v jakém směru by mohlo dalšími výslechy dojít k odlišnému zjištění skutkového stavu než toho, který potvrdili jak vedoucí odboru, tak vedoucí směny, tak i řadový policista IOS. Svědek B. si rovněž podal žádost o proplacení přestávek, a v tomto směru může být jeho výpověď ryze účelová. Ze žalobcem při podání žaloby předložených čestných prohlášení vyplývá pouze názor

jednotlivých policistů, že vykonávají službu, jejíž výkon nelze přerušit. Skutečnost, že žalobce činil záznamy v systémech PATROS a PATRMV, neprokazuje, že na pracovišti IOS nebyla přijata organizační, technologická a personální opatření k tomu, aby mohl žalobce čerpat přestávky ve službě.

[10] Z judikatury NSS vyplývá, že nestačí pouze formálně nařídit přestávky ve službě, ale k jejich čerpání musí být zároveň vytvořeny podmínky. Tyto podmínky vytvořeny byly. Policisté mohli čerpat přestávky podle svého uvážení a to přímo na pracovišti nebo jinde v rámci budovy krajského ředitelství i mimo budovu krajského ředitelství. Jediným limitem byl časový úsek pro přestávku 30 minut. Způsob čerpání přestávek ve službě byl na volbě každého policisty. Pokud se žalobce rozhodl čerpat přestávku přímo na pracovišti, jednalo se o jeho rozhodnutí. Výsledky bylo prokázáno, že vedoucí policisté nevyžadovali stálou přítomnost policistů IOS na pracovišti. Tvrzení žalobce, že pracoviště IOS opouští výhradně za účelem použití toalety cca 3 x za směnu a jinak se zdržuje pouze na pracovišti, se ukázalo jako nepravdivé a účelové, když bylo prokázáno, že minimálně 56 x v předmětném období opustil budovu krajského ředitelství (tedy nejen pracoviště IOS).

[11] Závěrem stěžovatel napadl výrok II. kasační stížností napadeného rozsudku, kterým byl zavázán zaplatit žalobci náklady řízení. Podle názoru stěžovatele žalobce ve svých vyjádřeních ze dne 16. 7. 2020 a 16. 12. 2020 pouze opakoval argumenty obsažené v žalobě, a proto nebyl důvod v případě úspěchu v soudním řízení žalobci náhradu za tyto právní úkony přiznávat.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že není podstatné, zda oficiálně podmínky pro čerpání přestávek vytvořeny jsou, ale jestli jsou tyto podmínky splnitelné. Podle tvrzení žalovaného použité technologie umožňují vzájemný zástup policistů. Takové zastupování však není možné, jelikož existuje několik služebních úkolů vedoucího směny, které se dají vyřídit pouze z místnosti pracoviště vedoucího směny, která má utajení důvěrné. Proto musí být vedoucí směny na svém pracovišti nepřetržitě. Žalobce jako vedoucí směny musel být neustále přítomen na svém pracovišti, které nemohl za účelem čerpání 30 minutové přestávky opouštět. Jedině tak mohl být zajištěn řádný a nepřetržitý výkon služby vedoucího směny. Žalobce proto nemohl čerpat přestávky na jídlo a oddech ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, ale měl možnost jediné využít přiměřené doby na jídlo a oddech během výkonu služby ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona. Přestávka na jídlo a oddech se podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby služby. V souladu s čl. 11 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 109/2009 o operačních střediscích by v této chvíli žalobce vůbec neměl být přítomen na pracovišti, natož na pracovišti vedoucího směny, kde je režim utajení důvěrné. Mimo výkon služby není ani policista zařazený na IOS osobou oprávněnou ke vstupu do těchto prostor. Je proto jasné, že se žalobce musel na svém pracovišti nacházet v době výkonu služby.

[13] Úkony v řízení o žalobě, jež stěžovatel zpochybňuje, byly účelně provedené, a není proto důvod, aby za ně soud nepřiznal náhradu odměny. Není pravdou, že by v těchto podáních žalobce pouze opakoval to, co bylo uvedeno v samotné žalobě.

III. Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 60 odst. 1 služebního zákona, *příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.* Podle odst. 3, *jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*

[17] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení správnosti postupu krajského soudu, který rozhodnutí žalovaného zrušil s tím, že skutkový stav byl nedostatečně zjištěn, resp. že je třeba provést další dokazování za účelem řádného prokázání, zda se v projednávané věci nejednalo o službu, jejíž výkon nemohl být přerušen podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.

[18] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud zcela opomenul důkazy provedené stěžovatelem a jejich vyhodnocení. Krajský soud důkazy provedené stěžovatelem a jeho závěry popsal jednak v rámci rekapitulace vyjádření žalovaného v bodech 9 až 14 napadeného rozsudku a dále je shrnul v bodu 30 rozsudku, přičemž k nim uvedl, že se s nimi nemohl ztotožnit.

[19] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku, že krajský soud nevysvětlil, z jakých důvodů považuje již provedené důkazy v řízení za nedostatečné. Krajský soud totiž v bodu 35 kasační stížností napadeného rozsudku poukázal na rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, z něž vyplývá, že je třeba posuzovat faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřízenými pracovníky. Krajský soud s ohledem na to shledal skutkový stav za nedostatečně zjištěný. Zmínil důkazy navržené žalobcem, které správní orgány považovaly za nadbytečné, a uvedl, že žalovaný neposkytl v odůvodnění svého rozhodnutí jasné a konkrétně popsané fungování systému zastupování v době čerpání přestávky. Krajský soud postrádal ozřejnění, zda služba fakticky umožňovala čerpání přestávky, tj. zda bylo střídání policistů na pracovišti IOS řádně organizačním opatřením zajištěno. Následně krajský soud vyslovil, že závěr, že v projednávané věci se nejednalo o službu, jejíž výkon nemohl být přerušen, lze postavit najisto teprve po řádném provedení důkazů, které byly správními orgány pro nadbytečnost odmítnuty.

[20] Krajský soud tedy na rozdíl od žalovaného dospěl k závěru, že doposud provedené důkazy a zjištěné skutečnosti nejsou dostatečné pro závěr, zda se jednalo o službu, jejíž

výkon nemohl být přerušen. Z výše uvedeného tak je zřejmé, že krajský soud považoval další výslechy pracovníků IOS (a také jiné důkazy) za potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu. Krajský soud tedy uvedl důvody, pro které považoval v řízení již provedené důkazy za nedostatečné, a nelze proto stěžovateli přisvědčit ani v tom, že kasační stížností napadený rozsudek je z tohoto hlediska nepřezkoumatelný. Jestliže krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn a je třeba provést další důkazy, tj. bude dále probíhat správní řízení za účelem provedení dalších důkazů, je logické a správné, že již dále nehodnotil doposud provedené důkazy.

[21] Pochybení krajského soudu Nejvyšší správní soud nespatřuje ani v tom, že v napadeném rozsudku nereagoval výslovně na vyjádření žalovaného zaslané soudu dne 25. 3. 2022. Žalovaný totiž v tomto vyjádření stejně jako ve svém předchozí vyjádření ze dne 25. 6. 2020, které krajský soud podrobně zrekapituloval, a v napadeném rozhodnutí vyjádřil přesvědčení, že podmínky pro čerpání přestávek vytvořeny byly a skutkový stav byl řádně zjištěn. Z napadeného rozsudku vyplývá, že se krajský soud s těmito závěry žalovaného neztotožnil. Nebylo proto již třeba, aby krajský soud zvlášť a výslovně reagoval také na vyjádření žalovaného z 25. 3. 2022.

[22] Stěžovatelem zmíněné skutečnosti (plánování přestávek, možnost opustit pracoviště IOS, umožnění zástupu pomocí technologií a policistů 7. tarifní třídy) vypovídají o tom, že formálně byly podmínky na pracovišti upraveny tak, aby měli policisté možnost čerpat přestávky v práci podle § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru. Jak však již bylo nastíněno výše, podle judikatury zdejšího soudu je třeba při posouzení toho, o jaké přestávky se jednalo, posuzovat také faktickou možnost přestávky čerpat, nikoli pouze splnění formálních podmínek pro označení služby za přerušitelnou přestávkami. Pro správné posouzení věci je tedy třeba se zabývat tím, jaká skutečně z hlediska čerpání přestávek ve službě panovala praxe na IOS. Z tohoto hlediska jsou pro posouzení věci významné svědecké výpovědi policistů, kteří v předmětném období na IOS sloužili.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že bylo vyslechnuto 8 svědků a vyjádřil přesvědčení, že již provedené výslechy objasnily praxi, která byla v rozhodném období na IOS uplatňována.

[24] Nejvyšší správní soud k těmto výpovědím v první řadě konstatuje, že z obsahu správního spisu zjistil, že svědek nrap. J. L., vrchní inspektor IOS, mimo jiné vypověděl, že plán přestávek je vyvěšen na služební nástěnce pracoviště IOS, kde jsou stanoveny časy přestávek pro jednotlivá dílčí pracoviště. Pokud je člověk zodpovědný a chce dělat práci policisty IOS dobře, nedovolí si odejít a čerpat 30 minut přestávky mimo operační sál. Ve většině případů existuje kolegalita a neodchází se ze sálu v době přestávek. Tedy i když není aktuální nápad a je klid, neodchází od služebního stolu, nebo jen výjimečně, např. vykonat nutnou hygienu. Nikdy nečerpá přestávku 4 x 30 minut během směny. O nemožnosti čerpat přestávku se s kolegy neoficiálně baví delší dobu. Pokud vedoucí směny odchází ze sálu, většinou pověří některého policistu z operačního sálu, aby ho zastoupil. Nesedí u jeho stolu, ale reaguje na to, co se děje. Svědek L. je pověřován k zastupování.

[25] Svědek plk. Mgr. L. V., vedoucí operačního odboru, mimo jiné uvedl, že přestávky jsou plánovány tak, aby se policisté na jednotlivých pracovištích mohli zastoupit, což jim

pokračování

technologie pracoviště umožňuje. Systém čerpání přestávek je vyvěšen na nástěnce pracoviště operačního střediska i na nástěnce vedoucího směny. Vedoucí směny mohl čerpat přestávku jako všichni ostatní. Zastupoval ho policista z operačního sálu, který nečerpal přestávku a kterého si měl určit vedoucí směny. Svědek neměl problém s čerpáním přestávek ve službě.

[26] Svědek npor. L. S., DiS., komisař IOS, vypověděl, že přestávky jsou naplánovány sektorově, aby se každý policista vystřídal. Plán přestávek je vyvěšen na služební nástěnce, ale praxe je jiná. Svědek čerpá přestávky převážně na pracovišti, a to tak, že si ohřeje v kuchyňce stravu, popř. si zajde na toaletu. Nemožnost čerpat přestávku neoznamoval, respektoval zažitou praxi. Podle jeho názoru nemají policisté sloužící na operačním sále předpoklady zastupovat vedoucího směny.

[27] Svědek Ing. L. B., kontrolor odboru vnitřní kontroly, vypověděl, že na služební nástěnce v místnosti pracoviště IOS visel rozpis pro čerpání přestávek ve službě pro jednotlivé stoly, pracoviště a sektory, podle kterého se vedoucí směny střídali při čerpání přestávek. Nikdy neřešil případ, že by někdo přestávku nemohl vyčerpat. Policisté neměli zakázáno opouštět budovu KŘP-H v době přestávek. Na pracovišti byli policisté schopni zastupovat velitele po dobu cca 30 minut.

[28] Svědek npor. Bc. P. B., komisař IOS, ve své svědecké výpovědi uvedl, že jednotlivá pracoviště IOS mají naplánovány přestávky podle plánu, který visí na nástěnce. Problém je spíše ve způsobu čerpání přestávek, kdy většina policistů tráví celou dobu služby na pracovišti, včetně konzumace jídla. Fakticky je těžko realizovatelné opustit pracoviště na půl hodiny v kuse. Svědek osobně zůstává na pracovišti v podstatě celou dobu s výjimkou odchodu na toaletu popř. ohřátí jídla v kuchyňce. Policista v 7. tarifní třídě, který by je správně měl zastoupit, nemá vždy dostatečné předpoklady. V praxi většinou požádá některého policistu na sektoru „jih“. Nemožnost čerpat přestávku se svým nadřízeným v minulosti nikdy neřešil. Policisté na operačním sále s výjimkou asi tří policistů nemají předpoklady, aby mohli zastupovat vedoucího směny.

[29] Svědek npor. Bc. T. B., komisař IOS, vypověděl, že přestávky jsou dané rozpisem vyvěšeným na nástěnce. Přestávku podle rozpisu však nečerpá, nají se, když má hlad na pracovišti u pracovního stolu a zajde si dle potřeby na toaletu. Půlhodinové přestávky nečerpá zejména z toho důvodu, že nechce ztratit přehled o jednotlivých akcích. Nemožnost čerpat přestávku se svým nadřízeným v minulosti neřešil. Pokud vedoucí směny IOS odejde ze sálu, situace se v případě, když přijde akce, řeší tak, že věc vyřídí policista sloužící na pracovišti sektor JIH. Svědek konkrétně oznámí, že si jde pro jídlo, ať to na chvíli pohlídá.

[30] Nprap. A. H., vrchní inspektor IOS, ve své svědecké výpovědi uvedl, že každé pracoviště mělo naplánovanou přestávku v konkrétní čas. Osobně půl hodinové přestávky nečerpá. Má za to, že se na jeho pracoviště vztahuje ustanovení zákona o nepřetržitém provozu. Několikrát upozornil své nadřízené, že nemohl přestávky čerpat dle stanoveného rozpisu. Vedoucí směny nejsou zastupováni, nikdy v minulosti vedoucího směny nezastupoval. Pokud vedoucí směny IOS odejde ze sálu, měli by jej zastupovat policisté v IOS zařazení v 7 tarifní třídě, ale nikdy tam ještě nikoho neviděl.

[31] Npor. Ing. R. K., komisař IOS, uvedl, že přestávky jsou plánovány podle různých sektorů tak, aby se policisté mohli ve službě vystřídat. Pokud vykonával funkci vedoucího směny, tak přestávky většinou čerpal na pracovišti. Pokud potřeboval opustit budovu, bylo to v době přestávky. Svému nadřízenému v minulosti nemožnost čerpat přestávku neoznamoval. Vedoucí směny je při čerpání přestávky zastoupen policistou zařazeným v 7. tarifní třídě. Většina policistů zařazených na IOS je schopná vedoucí směny krátkodobě zastoupit.

[32] Výše uvedené svědecké výpovědi si v otázce, zda bylo možné čerpat přestávky v průběhu služby na IOS protiřečí. Svědci L., S., B., B. a H. vypověděli, že přestávky nečerpají, resp. že to nebylo možné. Svědci V., B. naproti tomu uvedli, že tyto přestávky bylo možné čerpat. Z výpovědi svědka K. spíše vyplývá, že čerpat přestávky bylo možné. Odhlédnout nelze ani od 11 čestných prohlášení příslušníků policie tohoto pracoviště, které žalobce přiložil k žalobě a v nichž tito policisté shodně čestně prohlásili, že výkon služby je pro policisty IOS nepřetržitý a nepřerušovaný, neboť nedochází k jejich střídání ani zastupování jinými policisty během těchto přestávek.

[33] S ohledem na popsanou rozpornost svědeckých výpovědí a s přihlédnutím k tomu, že je třeba přihlížet k faktickému způsobu výkonu služby na IOS, považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem návrh žalobce na provedení důkazů svědeckými výpověďmi dalších policistů IOS za opodstatněný. Nepřisvědčil proto stěžovateli, že výsledky dalších policistů IOS by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Stejně tak nelze s ohledem na výše popsanou rozpornost svědeckých výpovědí konstatovat, že již provedené výsledky svědků objasnily praxi, která byla v rozhodném období na pracovišti IOS uplatňována. Stěžovateli tak lze přisvědčit pouze potud, že ve svém rozhodnutí zdůvodnil neprovedení dalších svědeckých výpovědí. Tento závěr však vzhledem k výše popsané rozpornosti výpovědí není správný. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že další výsledky pracovníků IOS jsou potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu.

[34] Stěžovatelem zmíněná skutečnost, že vedoucí směn IOS operační sál opouští a pro dobu své nepřítomnosti musí určit někoho, kdo je zastoupí, sama o sobě neznamená, že se jednalo o výkon služby, který bylo možné přerušit. Rozhodující totiž je, jak fakticky, dlouhodobě a převážně probíhala činnost vedoucího směny IOS z hlediska možnosti tuto službu přerušit za účelem čerpání přestávky. Ke stěžovatelem namítané účelovosti svědka H. se Nejvyšší správní soud nevyjadřuje, neboť by to bylo předčasné v situaci, kdy bude skutkový stav dále zjišťován ve správním řízení.

[35] Přesvědčení stěžovatele, že čestné prohlášení policistů při podání žaloby představují pouze názor jednotlivých policistů, že vykonávají službu, jejíž výkon nelze přerušit, nic nemění na tom, že tato prohlášení představují důkazy relevantní pro posouzení věci. Nejvyšší správní soud dále považuje za předčasný názor stěžovatele, že záznamy činěné žalobcem v systémech PATROS a PATRMV neprokazují, že na pracovišti nebyla přijata opatření k tomu, aby žalobce mohl čerpat přestávky ve službě. Důkaz těmito záznamy totiž doposud nebyl proveden.

[36] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stanovení podmínek pro čerpání přestávek ještě samo o sobě neznamená, že poměry na pracovišti (zejm. vytíženost příslušníků na

pokračování

něm pracujících a jejich faktická zastupitelnost při úkonech, které plnili) naplánované čerpání přestávek ve službě reálně umožňovaly. Názor stěžovatele, že způsob čerpání přestávek ve službě byl na volbě každého policisty, nepovažuje Nejvyšší správní soud s ohledem na výše popsanou rozporuplnost svědeckých výpovědí za prokázaný. O tom, že situace není tak jednoznačná, jak ji hodnotí stěžovatel, ostatně podle Nejvyššího správního soudu svědčí také podání žalobce ze dne 26. 3. 2019, v němž poukázal na skutečnost, že na 9 IOS z 15 (Policejní prezidium, Karlovy Vary, Ústí nad Labem, Liberec, Ostrava, Plzeň, České Budějovice, Střední Čechy a Olomouc) je policistům placena veškerá pracovní doba podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, kdežto na 6 IOS (Hradec Králové, Pardubice, Praha, Jihlava, Brno, Zlín), nikoli, jelikož aplikují § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru.

[37] Stěžovatele poukázal na skutečnost, že vedoucí policisté nevyžadovali stálou přítomnost policistů IOS na pracovišti. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že tato skutečnost vyplývá z některých výpovědí svědků. Zároveň však z jiných výpovědí vyplývá, že minimálně někteří policisté (S., B., B., H.) službu vykonávali jako službu s nepřetržitým výkonem a z jejich výpovědí je zřejmé, že tento přístup ke službě nebyl ojedinělý, ale spíše běžný. Stěžovatel sice v posuzovaném období minimálně v 56 případech opustil budovu IOS, to však nepředstavuje s ohledem na délku těchto odchodů z budovy v délce zpravidla pouze několik minut (ve většině případů do 6 minut, 7x na dobu do 10 minut, 5x na dobu do 15 minut, 3x na dobu 21 – 23 minut, 2x na dobu 28 minut) zásadní důkaz svědčící o tom, že vedoucí směny na IOS mohli čerpat přestávky ve službě v délce 30 minut. Tyto přestávky jsou natolik krátké a málo frekventované, že žalobce mohl celou situaci vnímat tak, že budovu IOS v podstatě neopouštěl. Výpověď žalobce proto není na místě z tohoto důvodu označit za účelovou.

[38] Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše uvedené konstatuje, že krajský soud svůj závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu řádně, logicky a srozumitelně zdůvodnil, přičemž přílehavě poukázal na § 180 služebního zákona. Důvodnou proto zdejší soud neshledal ani námitku stěžovatele, že krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného v rozporu s právními předpisy a kasační stížností napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[39] Stěžovatel dále brojil proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, konkrétně tvrdil, že žalobce ve svých podáních ze dne 16. 7. 2020 a 16. 12. 2020 pouze opakoval argumenty uvedené v žalobě, a nebyl tak důvod mu za tyto úkony přiznávat náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou, neboť replikou ze dne 16. 7. 2020 žalobce reagoval na vyjádření žalovaného a v podání ze dne 16. 12. 2020 poukázal na rozsudek NSS č. j. 8 As 160/2018-48, který je pro posouzení věci relevantní a který byl vydán dne 26. 8. 2020, tj. po zaslání repliky žalobce ze dne 16. 7. 2020 soudu.

[40] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že si je vědom řízení o kasačních stížnostech některých policistů IOS proti rozsudkům Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2022, č. j. 30 Ad 4/2021-58, a ze dne 30. 6. 2022, č. j. 30 Ad 9/2021-85, vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 7 As 187/2022 a 8 As 181/2022. V těchto věcech krajský soud zamítl žaloby policistů proti rozhodnutím žalovaného, jimž nevyhověl jejich žádostem o proplacení plánovaných přestávek ve službě. Podstata těchto věcí je tedy obdobná – posouzení, zda se u služby na IOS jednalo o službu podle § 60 odst. 3 zákona o služebním

oměru. Aniž by zde soud jakkoli předjímal rozhodnutí v uvedených řízeních, poukazuje na to, že ve zmíněných věcech správní orgán prvního stupně při zjišťování skutkového stavu oproti posuzované věci obstaral množství dalších důkazů. Z bodů 26 a 27 rozsudku krajského soudu č. j. 30 Ad 4/2021-58 vyplývá, že se jednalo o vícero svědeckých výpovědí, plány služeb IOS z období od června 2017 do července 2020 evidované v informačním systému „EKIS II WEB“ a „ETŘ“, úřední záznamy kpt. Ing. V. M. ze dnů 7., 13. a 27. 7. 2020, úřední záznam vedoucího operačního odboru krajského ředitelství plk. Ing. R. K. ze dne 23. 11. 2020, přehled realizovaných cvičení s účastí policistů IOS za období od 1. 4. 2017 do 30. 6. 2020, výpis všech zpracovaných záznamů v informačním systému „JITKA“ pracovištěm IOS za operační dny začínající ve dnech 30. 8. 2017, 15. 9. 2017, 15. 1. 2018, 23. 9. 2018, 8. 10. 2018, 21. 12. 2018, 15. 4. 2019, 4. 5. 2019, 1. 7. 2019, 12. 9. 2019, 16. 9. 2019, 7. 2. - 11. 2. 2020, 30. 9. - 4. 10. 2020, výpis všech telefonních hovorů pracoviště IOS ze záznamového systému „ReDat eXperience“ za operační dny začínající ve dnech 7. 2. - 11. 2. 2020, 30. 9. - 4. 10. 2020, přehled počtu řešených událostí a počtu zpracovaných záznamů v informačním systému „JITKA“ pracovištěm IOS za období 1. 1. - 29. 2. 2020 a 3. 9. - 1. 11. 2020. Důkazy v podobném rozsahu byly správním orgánem prvního stupně obstarány také ve věci, kterou se zabýval krajský soud v rozsudku č. j. 30 Ad 9/2021-85 (viz body 34 a 35 tohoto rozsudku). V posuzované věci však tyto důkazy správním orgánem provedeny nebyly, a proto se od právě uvedených případů podstatným způsobem odlišuje.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[42] O nákladech řízení o kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny právního zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 25. 4. 2022), podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21%, tedy o 714 Kč. Celkově tedy je žalovaný povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu